

ni bilo nič hudega. Malo pomahala je z nožico in bila je bosa. Poleti bos biti, to je pa ravno prijetno.

Voda, milo, goba, tudi to se je počasi spravilo skupaj. „Glavnika bo tudi treba, da ga počešem kosmatinca, ko ga dobro umijem.“

Ravno dobro se spravi na delo in z gobo umiva gobec pohlevnemu murčetu, kar stopijo iz sobice mati praznično oblečeni. K sv. spovedi so se bili namenili, da bodo jutri prejeli Zveličarja iz rok svojega otroka — novomašnika.

„Kaj pa ti je, ti dete neumno? Kaj pa počneš z mrcino pasjo, grdo?“

„Mama, umila ga bom, da ne bo jutri tako grdo črn in zmršen, ampak lepo bel in počesan. Saj bode te tudi vi nas umili in počesali, predno pojdemo v cerkev.“

„Beži, beži, česa se spomniš; kedaj si videla, da bi kdo črnega psa belo umil — prazno delo. — Poberi se, grdoba!“ poceptajo mati in murče stisne rep med noge pa se prihuljeno pobere iz veže.

Na spoved so mislili Zajčeva mati, ko so polagoma stopali proti domači cerkvi. V te misli so se pa vrvale zopet druge. „Česa se ne zmislil otrok“, takisto so zamrmrali, — „brezvspešen trud!“ Zopet so se zmislili na sina Pavleta. „No, mnogo sem skrbela, mnogo štedila, mnogo molila, čast Bogu, ni bilo zaman, ni bil prazen trud. Lenica, to dete! Naj bo to njeno današnje prazno delo prvo in — zadnje!“

Ferdinand Gregorec.

Mak ob žetvi.

Solnce vroče pripeljalo
K nam poletje v vas je,
Že ponosno v polju ziblje
Se rumeno klasje.

Tu je žetev, dan plačila —
Mak gizdavi, kje si?
Le glavico prekošato
K zemljici povesi!

Prej žarel na njivi plodni
V rdečem si sijaju,
Zdaj so vroči, resni časi,
S slavo si pri kraju.

Daj, kar si prigospodaril!
Ali mak se skriva
In poveša prazno glavo,
Ko ga kara njiva.

Tatjan.

